

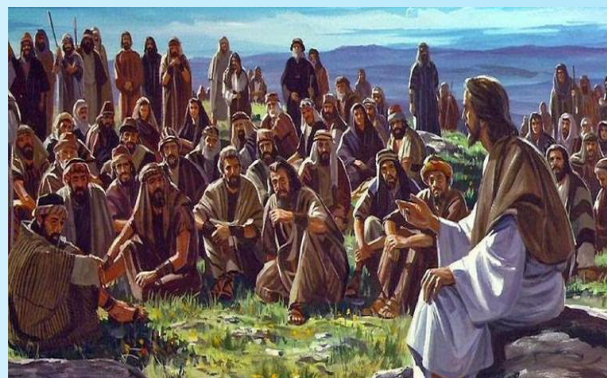
TYGODNIK PARAFII PW. CHRYSYTA DOBREGO PASTERZA W POZNANIU NA OGRODACH

VI NIEDZIEKA ZWYKŁA 16.02.2025 - NUMER 7/2025(1252)

Nr konta Parafii; BOŚ S.A. O/ POZNAŃ; UL. J.H.DĄBROWSKIEGO 79A NR RACHUNKU 12 1540 1056 2001 8300 3548 0001

EWANGELIA Łk 6, 17. 20-26

Jezus zszedł z Dwunastoma na dół i zatrzymał się na równinie; był tam liczny tłum Jego uczniów i wielkie mnóstwo ludu z całej Judei i z Jeruzalem oraz z nadmorskich okolic Tyru i Sydonu. On podniósł oczy na swoich uczniów i mówił: «Błogosławieni jesteście, ubodzy, albowiem do was należy królestwo Boże. Błogosławieni, którzy teraz głodujecie, albowiem będziecie nasyceni. Błogosławieni, którzy teraz płaczą, albowiem śmiać się będziecie. Błogosławieni jesteście, gdy ludzie was znienawidzą i gdy was wyłączą spośród siebie, gdy zelżą was i z powodu Syna Człowieczego odrzucą z pogardą wasze imię jako nieczne: cieszcie się i radujcie w owym dniu, bo wielka jest wasza nagroda w niebie. Tak samo bowiem przodkowie ich czynili prorokom. Natomiast biada wam, bogaczom, bo odebraliście już pociechę waszą. Biada wam, którzy teraz jesteście syci, albowiem głód cierpieć będziecie. Biada wam, którzy się teraz śmiejecie, albowiem smucić się i płakać będziecie. Biada wam, gdy wszyscy ludzie chwalić was będą. Tak samo bowiem przodkowie ich czynili fałszywym prorokom».

Komentarz Dobrej Nowiny

Jest to „dobra nowina” dana przez Jezusa ubogim, którym i dla których głosi wypełnienie obietnicy. Jest to sąd Boga nad światem. Bóg ujawnia swój sposób oceny rzeczywistości. Błogosławieństwa (tzw. Makabryzmy, od greckiego Makarios ‘szczęśliwy’) stanowią manifest królestwa Bożego. Ukazuje on najgłębszą treść życia Jezusa, którego punktem szczytowym była Jego Męka i Zmartwychwstanie. Błogosławieństwa dla ubogich i lamenty nad bogatymi nie mają charakteru moralizatorskiego; nie mówią o tym, co człowiek „powinien robić”. Mówią one raczej o tym, co robi i jak działa Bóg w dziejach ludzkich. Podczas gdy Mojżesz, schodząc z góry, objawił, co człowiek powinien robić, teraz Jezus, zstępując na równinę, objawia to, co robi sam Bóg. Rozróżnienie na ubogich i bogatych jest łatwo zauważalne tylko na poziomie zewnętrznym, to znaczy w odniesieniu do posiadania dóbr materialnych. Bardzo trudno jest natomiast dokonać tego rozróżnienia wewnątrz ludzkiego serca. Jedynie Słowo, które przenika głębinę serca, odróżnia w nas błogosławieństwo od lamentu, boleśnie odcinając w nas zło od Obra. Niesłuszne jest ograniczanie błogosławieństw jedynie do wymiaru życia wewnętrznego. Jednakże głupotą jest odczytywanie ich według „teorii walki klas”, która dostrzega zło tylko poza sobą i wszystko, co „inne ode mnie”, demonizuje jako wroga. W rzeczywistości w każdym z nas odbywa się walka, w której z jednej strony znajduje się chęć posiadania i władzy oraz pragnienie bycia kimś wielkim a z drugiej strony – wezwanie Pana do ubóstwa, służby i pokory.

Dlaczego katechizm?

To pytanie może wydawać się dziwne, ponieważ kojarzymy katechizm z dzieciństwem, głównie z Pierwszą Komunią Świętą, odnowieniem przyrzeczeń chrzcielnych czy bierzmowaniem. Jako dorośli, może wydawać się nam, że nie musimy już kontynuować nauki w wie-

rze. Jednak dorosłość w wierze to coś więcej niż wiek – to proces, który trwa przez całe życie. I dlatego w kolejnych numerach Dobrej Nowiny będziemy chcieli przedstawiać kolejne zagadnienia naszej wiary w oparciu o *Katechizm Płocki*, który wydaje się w sposób przystępny i usystematyzowany osadzać nas w Kościele jako świadomych Jego członków. Razem z cyklem artykułów o zgromadzeniach zakonnych zyskamy szerokie spojrzenie na wspólnotę wierzących, której jesteśmy częścią. Zapraszam do tej przygody, która – nawet przy minimalnym zaangażowaniu – może okazać się dla nas wszystkich owocna w drodze ku niebu, a może również zainspiruje nas do zaangażowania w naszą wspólnotę parafialną i znalezienia swojego miejsca w Kościele.

Dorośli w wierze

Dorosłość w wierze to proces, który obejmuje całe życie człowieka. To nieustanne katechizowanie siebie, dążenie do coraz pełniejszego poznania Chrystusa i Jego Kościoła, aktywne uczestniczenie w ewangelizacji i pogłębianie prawdy wiary. Proces ten dotyczy każdego, w tym papieża. Jan Paweł II, przemawiając 13 czerwca 1987 roku w Łodzi, zwrócił uwagę, że nawet papież nadal się katechizuje. Ciągłe się uczy, modli i słucha Słowa Bożego, aby móc lepiej głosić Ewangelię i wiernie służyć Kościołowi.

Niska wiedza religijna katolików

Codziennie obserwacje wskazują na niski poziom wiedzy religijnej wielu katolików. Przykładem mogą być teleturnieje, w których uczestnicy mają problem z odpowiedziami na podstawowe pytania dotyczące Chrystusa czy Pisma Świętego, mimo że posiadają szeroką wiedzę ogólną. Większość z tych osób to katolicy, którzy pobierali katechezę w szkołach, ale nie kontynuowali nauki religijnej. Niestety, wielu z nich nie czuje potrzeby dalszego pogłębiania swojej wiary ani realizowania misji głoszenia Ewangelii.

Katechizm jako dar

7 grudnia 1992 roku Jan Paweł II ogłosił nowy Katechizm Kościoła Katolickiego, który nazwał "darem

dla wszystkich". Katechizm ten jest przewodnikiem do poznania Jezusa Chrystusa, który jest oczekiwanym Zbawicielem i Nauczycielem. Współczesny człowiek, podobnie jak ludzie wszystkich epok, szuka Chrystusa, a Katechizm ma pomóc w spotkaniu Go na drodze wiary.

Układ Katechizmu

Katechizm Kościoła Katolickiego jest podzielony na cztery części: 1) wyznanie wiary, 2) liturgia święta z naciskiem na sakramenty, 3) zasady chrześcijańskiego postępowania oparte na przykazaniach, 4) modlitwa chrześcijańska. W podobny sposób jest zorganizowany "Katechizm Płocki", na którego podstawie będą prezentowane kolejne refleksje dotyczące naszej wiary.

Otwórzmy serca na katechezę! Zachęcam Was do czytania tych artykułów, ale i dzielenia się nimi z innymi, szczególnie bliskimi, którym nie jest po drodze do kościoła. Dzięki nim będziemy mogli lepiej zrozumieć współczesne problemy i pytania, poznać chrześcijańską wiarę w jej pełni i oryginalności, oraz zrozumieć, jak ta wiara może odpowiadać na potrzeby współczesnej kultury. Niech to będzie narzędziem w pogłębianiu naszej więzi z Chrystusem i odnowie życia duchowego oraz moralnego.

ks. Bartosz Rojna

Symbol Ducha Świętego

Woda. Symbolika wody oznacza działanie Ducha Świętego w sakramencie chrztu, ponieważ po wezwaniu Ducha Świętego staje się ona skutecznym znakiem sakramentalnym nowego narodzenia. Duch jest w sposób osobowy Wodą żywą, która wypływa z boku Chrystusa ukrzyżowanego jak ze swego źródła i która tryska w nas na życie wieczne. (694, KKK)

Namaszczenie. Symbolika namaszczenia olejem także oznacza Ducha Świętego, a nawet staje się Jego synonimem. We wtajemniczeniu chrześcijańskim jest ono znakiem sakramentalnym bierzmowania, słusznie nazywanego w Kościołach wschodnich „chryzmacją”. Chcąc jednak ująć w pełni całą wymowę tej symboliki, trzeba odwołać się do pierwszego namaszczenia dokonanego przez Ducha Świętego, którym było namaszczenie Jezusa. Chrystus (w języku hebrajskim „Mesjasz”) oznacza „namaszczone” Duchem Bożym. (695, KKK)

Ogień. Podczas, gdy woda oznaczała narodzenie i płodność życia udzielanego w Duchu Świętym,

ogień symbolizuje przekształcającą energię dzieł Ducha Świętego. W postaci języków „jakby z ognia” Duch Święty spoczywa na uczniach w poranek Pięćdziesiątnicy i napelnia ich sobą (Dz 2, 3-4). Tradycja duchowa zachowa tę symbolikę ognia jako jedną z najlepiej wyrażających działanie Ducha Świętego: „Ducha nie gaście” (1 Tes 5, 19). (696, KKK)

Obłok i światło. Te dwa symbole są nierozłączne w objawieniach Ducha Świętego. Począwszy od teofanii Starego Testamentu, obłok - raz ciemny, a raz świetlisty - objawia Boga żywego i zbawiającego, osłaniając transcendencję Jego chwały. Duch Święty zstępuje na Maryję Dziewicę i osłania Ją „swoim cieniem”, by poczęła i urodziła Jezusa (Łk I, 35). To On zjawia się na Górze Przemienienia: „zjawił się obłok i osłonił ich” - Jezusa, Mojżesza, Eliasza, Piotra, Jakuba i Jana, a z obłoku odezwał się głos: „To jest Syn mój, Wybrany, Jego słuchajcie!” (Łk 9, 34-35). W końcu ten sam „obłok zabrał” Jezusa sprzed oczu uczniów w dniu Wniebowstąpienia (Dz 1, 9) i objawi Syna Człowieczego w chwale w dniu Jego Przyjścia. (697, KKK)

Pieczeń jest symbolem bliskim symbolowi namaszczenia. „Pieczenią swą nazaczył Bóg” (J 6 27) Chrystusa i w Nim Ojciec nazacza swą „pieczenią” także nas (2 Kor 1, 22; Ef 1,13; 4, 30). Ponieważ obraz pieczęci (sphragis) wskazuje na niezatarte znamię namaszczenia Ducha Świętego w sakramentach chrztu, bierzmowania i kapłaństwa, został on wykorzystany w niektórych tradycjach teologicznych dla wyrażenia niezatartego „charakteru” wyciskanego przez te sakramenty, które nie mogą być powtórzone. (698, KKK)

Ręka. Wkładając ręce, Jezus leczy chorych i błogosławi dzieci. Apostołowie będą czynić to samo w Jego imię, a ponadto właśnie przez włożenie rąk Apostołów jest udzielany Duch Święty. List do Hebrajczyków wymienia wkładanie rąk wśród „fundamentalnych elementów” swego nauczania. Ten znak wszechmogącego wylania Ducha Świętego zachował Kościół w epiklezach sakramentalnych. (699, KKK)

Palec. Jezus „palcem Bożym wyrzuca złe duchy” (Łk 11, 20). Jeśli Prawo Boże zostało napisane na kamiennych tablicach „palcem Bożym” (Wj 31, 18), to „list Chrystusa”, powierzony Apostołom jest napisany „Duchem Boga żywego nie na kamiennych tablicach, lecz na żywych tablicach serc” (2 Kor 3, 3). Hymn

MYŚL TYGODNIA

Bóg kluczem miłości otworzył swoją dłoń,
by dokonać dzieła stworzenia.
św. Tomasz z Akwinu

Hymn Veni Creator Spiritus wzywa Ducha Świętego jako digitus paternaedexterae-„palec prawicy Ojca”. (700, KKK)

Gołębica. Gdy Chrystus wychodzi z wody po swoim chrzcie, zstępuje na Niego Duch Święty w postaci gołębicy i spoczywa na Nim. Duch Święty zstępuje do oczyszczonego serca ochrzczonych i w nim przebywa. Symbol gołębicy na oznaczenie Ducha Świętego jest tradycyjny w ikonografii chrześcijańskiej. (701, KKK)

Edyta Tuczyńska

PROROK

W 1993 roku w Wydawnictwie Salezjańskim ukazała się niewielka, ale niezwykle książeczka pod tytułem "Prorok". Autorem jej był znany poeta, filozof i malarz libański Gibran Kahlil. Żył w latach 1883 - 1931. W krajach arabskich jest uważany za geniusza swojej epoki. Jego poezja przetłumaczona została na 20 języków. Ostatnie dwadzieścia lat przeżył w Stanach Zjednoczonych, gdzie w 1923 roku napisał w języku angielskim właśnie książkę "Prorok". Sam Gibran twierdził, że jest to najlepsze jego dzieło. Pisał: "Wierzę że nigdy nie byłem opuszczony przez proroka i czułem go w moim wnętrzu od tego momentu, w którym narodziła się ta książka na Górze Liban. Wydaje mi się, że jest ona częścią mnie samego". Pochodzenie Gibrana chrześcijańsko-maronickie nie przeszkodziło aby idee mistyki wschodniej i inne źródła zaznaczały głęboko jego myśli. Czytając jego tekst pozostajemy dotknięci wielką pięknnością jego ekspresji i głębią liryczną opowiadania. Możemy tam znaleźć pewien akcent biblijny, czy sposób wyrażenia mądrościowego i psalmicznego, dotykającego jednak tematykę "codzienną". Wielka zaleta tej książki jest właśnie w poszukiwaniu wieczności i boskości wewnątrz życia wszystkich dni. Książka ma bardzo jasny wymiar symboliczny. Prorokiem jest Almustafa, który dwanaście lat spędził w oczekiwaniu na swój okręt, który miał go zabrać z powrotem do rodzinnej wyspy. Lata o których pisze są latami przeżytymi przez Gibrana w Ameryce. Miastem Orfalese, w którym prorok oczekuje, jest Nowy Jork. Almustafa, Prorok, wsiada na okręt, który zawiezie go w kierunku nabrzeża ojczyzny, natomiast swoje słowa kieruje do mieszkańców Orfalese, miasta gdzie właśnie spędził wiele lat. Odpowiadając na pytania ludzi wygłasza 26 przemówień na temat znaczących momentów w życiu człowieka: miłości, snów, pracy, wolności, czasu, modlitwy, podobania się, piękności, religii,

cd. str. 4

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE

VI NIEDZIELA ZWYKŁA 16. 02. 2025

We wtorek o godz. 18.30 spotkanie redakcji Dobrej Nowiny.

Biuro parafialne w tym tygodniu czynne we wtorek i czwartek od godz. 17.00 do 18.00. Ks. Proboszcz będzie nieobecny w biurze.

W tym tygodniu w liturgii Kościoła wspominamy :

- we wtorek NMP z Lourdes – Światowy Dzień Chorego

- w piątek św. Cyryla, mnicha i Metodego, biskupa, patronów Europy

W minionym tygodniu zmarli nasi parafianie śp. Maria Knop z ul. Szamotulskiej, śp. Gwidon Skowroński z ul. Szpitalnej i śp. Krystyna Janowska z ul. Nowy Świat – pogrzeb 11 lutego na Junikowie. Polećmy tych zmarłych Bożemu miłosierdziu – Dobry Jezu a nasz Panie ...

Czym jest Jubileusz? Wyznanie wiary

Wyznanie wiary, zwane również „symbolem” wiary, jest rodzajem osobistej deklaracji wiary, właściwej ludziom ochrzczonym; Stanowi podstawową treść wiary i podsumowanie głównych jej prawd, które wierzący przyjmuje w dniu chrztu i o których będzie świadczył i dzielił się z całą wspólnotą chrześcijańską do końca życia.

Istnieją różne wyznania wiary, które ukazują bogactwo doświadczenia spotkania z Jezusem Chrystusem. Tradycyjnie jednak szczególne uznanie zyskały dwa: wyznanie wiary chrzcielnej Kościoła rzymskiego i wyznanie nicejsko-konstantynopolitańskie, pierwotnie opracowane w 325 r. przez Sobór Nicejski w dzisiejszej Turcji, a następnie poprawione w Konstantynopolu w 381 r.

„Jeżeli więc ustami swoimi wyznasz, że: «Jezus jest Panem!», i w sercu swoim uwierzysz, że Bóg Go wskrzesił z martwych – osiągniesz zbawienie. Bo ser-

śmierciCzęść pytań Almustafie zadaje kapłanka Almitra, ale pytają Proroka również rozmaici, zwykli ludzie. Odpowiedzi proroka bywają krótkie, ale na niektóre tematy odpowiada długo i głęboko. Dla mnie bardzo ciekawe pytanie zadała kapłanka. Poprosiła: "Powiedz nam o modlitwie" Odpowiada Prorok:..... Nie mogę nauczyć was jak modlić się słowami.....Jeśli wsłuchacie się jedynie w spokój nocy, usłyszycie Go w jej ciszy.

Boże nasz, który jesteś naszym uskrzydleniem, niech Twoja w nas woła, stanie się naszą wolą. Niech Twoje w nas pragnienie, stanie się naszym pragnieniem.

Niech Twoja w nas moc przemieni nasze noce, które są Twoją własnością, w nasze dni, które tak samo należą do Ciebie.

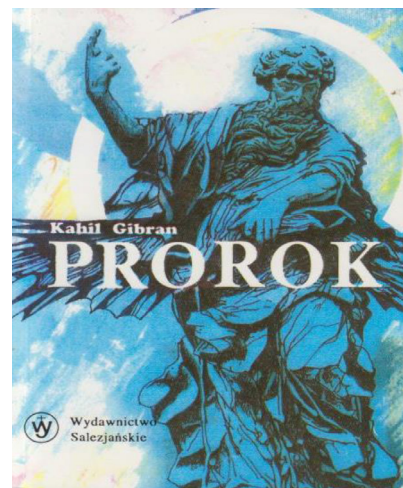
Nie pragniemy Cię o nic prosić,

bowiem Ty znasz nasze potrzeby zanim zdołały się w nas narodzić;

Ty jesteś naszą potrzebą, a dając nam z siebie coraz więcej dajesz nam wszystko.

Tekst tej książki jest nie tylko do czytania jako dzieło literackie, ale bardziej do osobistych przemyśleń. Są to słowa, które czynią wyłom w murze materializmu i znużenia technologicznego, odgradzającym od duchowości.

Na podstawie książki "Prorok" opracowała Ewa Wika

• • •

cem przyjęta wiara prowadzi do usprawiedliwienia, a wyznawanie jej ustami – do zbawienia” (Rz 10,9-10). Powyższy tekst św. Pawła podkreśla, że głoszenie tajemnicy wiary wymaga głębokiego nawrócenia nie tylko poprzez głoszone słowo, ale także i przede wszystkim w swojej wizji Boga, siebie i świata. „Odmawiać z wiarą Credo, to znaczy wchodzić w komunię z Bogiem, Ojcem, Synem i Duchem Świętym, a także z całym Kościołem, który przekazuje nam wiarę i w którym wierzymy” (KKK 197).

TYGODNIK PARAFII NA OGRODACH W POZNANIU

www.dobrypasterz.pl ISSN 1896-6110

REDAKCJA: Naczelny: ks. Bartosz Rojna; Zastępca naczelnego: Martyna Rajch; Redakcja: Wiesław Grzybek, Marek Rajch, Edyta Tuczyńska, Ewa Wika, Wojciech Wika, Teresa Majtas - Przybecka, Współpraca: ks. kan. Tomasz Morasz, Adres redakcji: ul. Nowina 7, 60-589 Poznań, tel.: 61 847 35 70,

e-mail: redakcja.dobranowina@gmail.com Materiałów nie zamówionych redakcja nie zwraca. Zastrzegamy sobie prawo skracania i adiustacji tekstów oraz zmianę tytułów.

Pieniądże z ofiar za gazetkę są przeznaczane na pokrycie kosztów druku i rozwój tygodnika.